

Η διεθνή οικονομική κρίση πυροδότησε εικασίες περί κατάρρευσης της Ευρώπης

Ο κόσμος και η παγκόσμια οικονομία υποβάλλονται σε ραγδαίες τεκτονικές αλλαγές. Οι τεκτονικές πλάκες του καπιταλισμού μετατοπίζονται προς ανατολές κάτι που φαίνεται από την αντίστοιχη μετάθεση κεφαλαίων των κεφαλαιαγορών.

Μία μείζονος σημασίας πολιτικοοικονομική μεταφορά ισχύος προς την Ασία απειλεί την Δύση.

Μόνο την τελευταία δεκαπενταετία εκατοντάδες εκατομμύρια θέσεις εργασίας μετακινήθηκαν προς την Ασία, που πρόσφερε φθηνότερη και καλά καταρτισμένη εργατική δύναμη. Προεξοφλώντας την ασταμάτητη οικονομική της μεγέθυνση, η Δύση (εξαιρουμένης της Γερμανίας και της Σουηδίας) απέτυχε να εφαρμόσει αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές. Η ευημερία της Δύσης στηρίχτηκε στο δανεισμό.

Μαζί με την αναπτυξιακή επέλαση των **BRIC** (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία και Κίνα) αναδύονται και άλλες οικονομίες της Άπω Ανατολής, που ανταγωνίζονται επιτυχώς τις φιλελεύθερες δυτικές Δημοκρατίες.

Οι χώρες, αυτές γνωστές ως "N-11" ("Next Eleven, οι επόμενες ένδεκα), ένα ακρωνύμιο που αναφέρεται σε σειρά χωρών (Μπαγκλαντές, Αίγυπτο, Ινδονησία, Ιράν, Μεξικό, Νιγηρία, Πακιστάν, Φιλιππίνες, Νότια Κορέα, Τουρκία και Βιεντάμ) που λόγω των ιδιαίτερων οικονομικών και δημογραφικών χαρακτηριστικών τους, μπορούν να πετύχουν σημαντικούς ρυθμούς ανάπτυξης κατά τις επόμενες δεκαετίες και να "απειλήσουν" ανταγωνιστικά τις σημερινές μεγάλες οικονομίες.

Δυναμικά ανακάμπτουν και οι χώρες της ασιατικής ημιπεριφέρειας **B, Κορέα, Ταϊλάνδη, Ταϊβάν, Ινδονησία, Σιγκαπούρη, Μαλαισία**

Με αυταρχικά πολιτικά καθεστώτα, με υψηλό και ταχέως αυξανόμενο πληθυσμό και με δυναμικά ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα οι χώρες αυτές, βελτιώνουν ταχύρυθμα τη θέση τους στο διεθνές οικονομικό σύστημα απειλώντας μακροπρόθεσμα τις αναπτυγμένες

οικονομίες.

Ο δυτικός μαθηματικός τύπος « **Δημοκρατία + οικονομία της αγοράς= γενική ευημερία**», αμφισβητείται, όπως και η αέναη επιτυχία της δυτικής συνταγής.

Η αμφισβητούμενη φιλελεύθερη οικονομία της αγοράς στην Ευρώπη τελεί υπό την ηγεμονία των νεοσυντηρητικών δυνάμεων και μιας αλαζονικής κεντρικής γραφειοκρατίας χάνοντας την υφή της ως πλουραλιστική σύνθεση λαών που καλλιεργούν την αμοιβαία άμυλα και αλληλεγγύη.

Η Ευρώπη κατάντησε ένα ακίνητο και εσωστρεφές μόρφωμα που επιβάλλει την δημοσιονομική συμμόρφωση, ενδίδοντας σε μια υπεροπτική ομφαλοσκόπηση. Εγκλωβισμένη στην αντίθεση μεταξύ ελεύθερης οικονομίας και κράτους πρόνοιας η ΕΕ έγειρε μονομερώς προς την εξασφάλιση των συμφερόντων της οικονομίας της αγοράς, μέσω του κράτους, Η οικονομία επιβλήθηκε της πολιτικής και της κοινωνίας.

Παράλληλα το ευρωπαϊκό μοντέλο δεν εκπέμπει σαφή κίνητρα οικονομικής απόδοσης και ανταγωνισμού και δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στον επιθετικό αναπτυξιακό προσανατολισμό της Άπω Ανατολής.

Το πρόβλημα της Ευρώπης, είναι πρόβλημα ανταγωνιστικότητας.

Το εκτεταμένο δημοσιονομικό πρόβλημα του χρέους, δεν είναι τίποτα άλλο από ένα σύμπτωμα της έλλειψης ανταγωνιστικότητας.

Ο αποκλειστικός περιορισμός στην εξυγίανση των δημόσιων οικονομικών των κρατών αποτελεί καθαρή θεραπεία συμπτωμάτων

Πραγματική θεραπεία αντιθέτως υπόσχεται η αναχαίτιση της γραφειοκρατίας που αναφύεται του ευρωπαϊκού θεσμικού μορφώματος σαν καρκινοειδής ιστός, η αποδόμηση του συγκεντρωτισμού, η ενατένιση της ιδέας της επικουρικότητας.

Μία εντεινόμενη στροφή προς το μοντέλο της ποιοτικής και καινοτόμας παραγωγικής

οικονομίας ενδέχεται να οδηγήσει την Ευρώπη εάν βήμα μπροστά.

Η κεντρική πρόκληση στην οικονομική ανάπτυξη, είναι η δημιουργία συνθηκών ταχείας αύξησης της παραγωγικότητας.

Η παραγωγικότητα επιτρέπει υψηλούς μισθούς, ισχυρά νομίσματα και ελκυστικές αποδόσεις στο κεφάλαιο – και μαζί με αυτά και υψηλό βιοτικό επίπεδο.

Εντός αυτών των δεδομένων η αυστηρή λιτότητα και η δημοσιονομική εγκράτεια ως όπλα κατά της κρίσης χρέους δεν επαρκούν.

Πρέπει να δοθεί η μάχη για ένα συμπληρωματικό σύμφωνο παραγωγικότητας, ανάπτυξης και ανταγωνιστικότητας. το οποίο παράλληλα με το Σύμφωνο του Μάαστριχτ, ή το νέο δημοσιονομικό σύμφωνο, θα προωθήσει ζητήματα βιώσιμης ανάπτυξης, απασχόλησης, κοινωνικής προστασίας και συνοχής.

Στην Ευρώπη των 130 εκατομμυρίων φτωχών νη και 28,5 εκατ. ανέργων η χρειάζεται ένα νέο μοντέλο οργάνωσης της οικονομίας όσο και του κοινωνικού κράτους.

Είναι ανάγκη, να μπου φραγμοί στους ιδεολόγους της συντήρησης που χρησιμοποιούν τις μετασεισμικές δονήσεις της κρίσης ως δικαιολογία για να καταφέρουν μακροχρόνιο πλήγμα στο ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο. Είναι εξίσου ανάγκη όμως να αναχαιτιστούν εκείνες οι δυνάμεις που ενοχοποιούν την παραγωγικότητα, τις επενδύσεις και την ανταγωνιστικότητα.

Η Ευρώπη χρειάζεται μια ηγεσία που δεν θα επιτρέψει στις αγορές να λεηλατήσουν τον άνθρωπο και τις κοινωνικές κατακτήσεις του. Λαμβάνοντας τις διεθνής εξελίξεις υπόψη θα ήταν εξαιρετικά τραγικό η Ελλάδα να αποκοπεί λόγω του χρέους της από τον θεσμικό, πολιτικοοικονομικό και πολιτισμικό κρίκο της Ευρώπης. Τώρα μάλιστα που αρχίζει να αλλάζει με τον Ολάντ να κάνει την αρχή.

